Coperta şi viziunea grafică
Doina DUMITRESCU

Foto copertă:
Teofan Grecul - Iisus Pantocrator (Catedrala Schimbarea la Faţă din Novgoro

„Căci trăiesc şi privesc
şi aud animalele
şi cugetă ca cei fără de minte
în simţirea lor nesimţită,
în viaţa lor moartă".
(Op. c., p. 615-616).

Cel ce nu cunoaşte decît lumea aceasta, deci nu cunoaşte pe Dumnezeu ca Cel ce dă viaţă personală nesfîrşită, e mort încă de cînd trăieşte pe pămînt. E mort, nevăzînd nici un sens în viaţă. El nu pricepe de fapt nimic din lume. Nu le poate explica cele din lume, de unde şi pentru ce există. Acesta, deşi pare că vede şi aude şi cugetă, e orb şi surd şi lipsit de înţelegere.

Cei ce provin din Adam, cel căzut în păcat, sînt morţi, cei născuţi din Hristos, Fiul lui Dumnezeu cel întrupat, prin Duhul Lui sînt vii, căci cei născuţi din Dumnezeu sînt „dumnezei după har şi toţi fii ai Celui Prea înalt" (Op. c. p. 617). Cel dintîi e din pămînt şi al Doilea S-a pogorît din cer (I Cor. 15, 4). Cel dintîi a pricinuit oamenilor moartea, cel de al Doilea „a adus credincioşilor lumina, viaţa şi nestricăciunea". Căci li Se dăruieşte El însuşi ca atare (Op. c., p. 617). Cine are viaţa şi nestricăciunea din Dumnezeu cel nemuritor, are şi lumina sau sensul vieţii. Şi acestea sînt Hristos însuşi, Dumnezeu făcut om, în comuniune cu oamenii care-L primesc prin credinţă. Prin aceasta se luminează şi ei şi trăiesc în lumină. Cei ce devin nestricăcioşi, deci nemuritori şi, prin aceasta, luminaţi, sînt cereşti, ca şi Fiul care S-a făcut om, rămînînd şi în această calitate ceresc. Hristos,

omul ceresc, adunînd în Sine pe cei ce cred în El, „Ii Se face ca o cristelniţă dumnezeiască atotluminoasă". Cel ce se botează, sau se naşte din nou, se naşte din Hristos şi rămîne în Hristos-Dumnezeu cel nemuritor, în Hristos-lumina tuturor. Unindu-se cu Hristos, nu Se preschimbă El după ei, ci El îi preschimbă pe ei:

„Precum focul nu se împărtăşeşte
de negreala fierului,
ca să comunice aceluia
toate însuşirile lui,
aşa şi dumnezeiescul Duh,
fiind nestricăcios şi nemuritor,
dă nestricăciunea şi nemurirea.
Şi fiind lumină nespusă,
îi face lumină pe toţi
în care Se sălăşluieşte
şi fiind Viaţă,
dă tuturor acelora viaţă".
(Op. c., p. 620).

Numai Viaţa nemărginită e lumină nemărginită. Numai în viaţa nemărginită e sensul deplin şi, deci, şi conştiinţa omului. Numai din Cel ce este acestea prin fire pot veni acestea şi în cei creaţi, deci dependenţi în toate de Cel ce este Viaţa şi Lumina prin Sine.

Sfîntul Simeon a spus adeseori, în Imnele dinainte, că cei ce nu văd pe Dumnezeu ca lumină sînt orbi. În Imnul 45 declară că aceştia sînt chiar mai răi ca orbii. Întîi cere lui Dumnezeu:

„O, Dumnezeul meu, iubitor şi închinător, Făcătorul meu,
fă să-mi strălucească mai mult lumina,
ca să-mi umple inima de bucurie
[...]
Fă să strălucească sufletul meu în lumina Ta,
căci lumina Ta, Dumnezeul meu, eşti Tu".
(Op. c., p. 622).

Numai o persoană e lumină. Căci e conştiinţa de sine şi de cele ce o înconjoară. Numai o persoană îmi este conştientă de sine şi atentă la mine şi, prin aceasta, *îmi sporeşte bucuria şi sensul vieţii*. Dar lumina deplină a tuturor nu poate fi decît Dumnezeu ca Persoană, şi nu ca o Persoană singulară, ci ca o comuniune de Persoane, ce-Şi fac reciproc bucurie. Lumină nemărginită îşi sînt trei Persoane, nici separate, nici confundate. În acest Unul întreit, în această nemărginită iubire, „e tot binele". De aceea I se dau nenumărate numiri: lumină, pace, bucurie, viaţă, hrană şi băutură, cort, răsărit, înviere, odihnă, foc, izvor de viaţă, pîine şi vin (Op. c. p. 623).

Acest Unul întreit a adus toate la existenţă.

Dar eu, netrebnicul, spune Sfîntul Simeon, nu văd aceasta. De aceea:

„M-am dezbrăcat de veşmîntul luminat al dumnezeirii".

Însă cel ce zice că e cu neputinţă de a vedea lumina lui Hristos tăgăduieşte toate Scripturile, tăgăduieşte cuvintele lui Hristos Însuşi. „Cei ce nu Te ve-

dem sîntem cei răi. Sîntem morţi şi orbi". Hristos fiind toate bunătăţile, cei ce nu văd lumina Lui sînt lipsiţi de toate bunătăţile.

„Te rog deci, Stăpîne, primeşte-mă
ca pe vameşul şi ca pe desfrînata, chiar dacă nu plîng ca ea.
Căci eşti izvor de milă, rîu de compătimire,
fîntînă de bunătate".
(Op. c., p. 626-627).

Legătura între nepătimire şi lumina trăită de el o afirmă Sfîntul Simeon şi în Imnul 46:

„Era o nepătimire ce-mi sădea plăcerea negrăită...
a întîlnirii, a unirii cu Dumnezeu,
de care, împărtăşindu-mă, mă făceam nepătimitor,
înecat de plăcere, arzînd de dorul ei.
Căci împărtăşindu-mă de lumină, m-am făcut lumină,
mai presus de orice patimă, de orice răutate,
fiindcă nu se uneşte patima cu lumina nepătimirii".
(Op. c. p. 629).

Lumina fiind una cu iubirea dumnezeiască şi cu totalitatea bunătăţilor, nu are în ea nici o nelinişte, nici o grijă, nici o patimă egoistă. În Dumnezeu, ca lumină, Sfîntul are toate. Lumina dumnezeiască nu e o simplă cunoaştere teoretică, ci simţirea de a avea totul. E seninătate şi bucurie, pace şi blîndeţe, smerenie şi îndelungă răbdare, lumina milei şi a faptelor bune. „De aici multa mîngîiere a lacrimilor în fiecare

zi, de aici bucuria în inima mea, care ţîşnea ca un izvor ce curgea neîncetat, ca un pîrîu de miere şi băutură a veseliei".

E cunoscută seninătatea şi bucuria sfinţilor de către oricine. În toţi şi în toate, care nu li se închid, văd pe Dumnezeu care li se dăruieşte împreună cu ei. Lumina e plinătatea comuniunii şi a bucuriei.

În Imnul 47, Sfîntul Simeon spune că Duhul lui Dumnezeu vine în cel ce-L primeşte ca „pomul vieţii", care face sufletul acestuia „un rai atotstrălucitor,
împodobit cu toate plantele
şi cu toţi pomii frumoşi şi cu roduri diferite,
îmbogăţit cu flori de tot felul şi cu crini binemirositori.
Acestea sînt smerenia, bucuria şi pacea,
blîndeţea, compătimirea, plînsul, ploaia de lacrimi
care luminează tuturor celor din rai".
(Op. c., p. 630).

Acestea sînt forma omenească ce-o lua lumina dumnezeiască în om, după ce a luat această formă în Fiul lui Dumnezeu cel întrupat.

Sfîntul continuă să spună lui Hristos:

„Tu eşti paharul care îmi varsă undele Tale
şi-mi dăruieşti cu îmbelşugare cuvintele cunoaşterii Tale".
(Ibidem).

Hristos ne ajută prin cuvintele Lui să ştim că El este aşa cum voieşte să fim şi noi. Dar numai comu-

nicîndu-ne totodată Duhului Lui, putem împlini ceea ce ne spune, făcîndu-ne asemenea Lui. Că o astfel de lumină cere Sfîntul lui Hristos să i se dăruiască.

„Tu ne-ai arătat lumina slavei Tale neprihănite.
Dă-mi-o pe aceasta şi acum, fără întrerupere, Mîntuitorule
[...]
Şi aprinde în mine focul iubirii Tale".
(Op. c., p. 631).

În imnul 48, Sfîntul descrie ridicarea de către Hristos la vederea Lui în lumină şi iarăşi părăsirea lui deasă în întunericul celor lumeşti, stricăcioase şi trecătoare (Op. c., p. 633-634).

De aceea, în Imnul 49, Sfîntul cere lui Hristos să-l ridice odată definitiv în lumina feţei Lui:

„După ce m-ai învrednicit să stau înaintea feţei Tale,
să nu mă arunci iarăşi, să nu ascunzi iarăşi lumina feţei Tale,
ca să mă acopere întunericul".
(Op. c., 640).

„Arată-mi lumina, pe care văzînd-o cel ce o vede, nu ştie,
Dumnezeule, de e afară de trup,
sau împreună cu trupul".
(II Cor, 12, 3).

Cerem, zice Sfîntul, ca atunci să Te avem neîncetat, ca pîinea care s-a coborît din cer chiar şi atunci:

„Cînd vom pleca şi ne vom face călătoria spre Tine,
s-o avem soaţă de călătorie
şi împreună cu ea
să-Ţi fim aduşi Ţie, Mîntuitorule.
Şi ca la judecata cea înfricoşătoare,
să acopere păcatele noastre, Stăpîne,
şi să ni se facă veşmînt strălucitor
şi slavă şi cunună în vecii vecilor".
(Op. c., p. 643-644).

În Imnul 50, se roagă să Se vadă Hristos la judecata din urmă pe Sine Însuşi în noi, proiectat prin razele iubirii Sale şi devenit lucrător în noi, prin voinţa noastră de a ne însuşi lucrarea Lui.

Hristos i Se arată Sfîntului ca lumină în chip felurit. Uneori:

„Acesta luminează mai întîi în mine ca un sfeşnic,
mai bine zis Se arată în ceruri,
dar Se vede nemicşorat mai presus de ceruri,
însă în mod neclar şi în chip nevăzut".
„Dar cînd cer cu stăruinţă să-mi strălucească,
sau mi Se arată limpede acolo sus,
sau Se arată deodată întreg înlăuntrul meu,
ca o lumină rotundă, senină şi dumnezeiască,
fără formă, fără chip, într-o formă fără formă".

Atunci simt caracterul personal al luminii în care mi Se arată, auzind-o vorbindu-mi direct:

„Făcîndu-se văzută şi grăind către mine acestea:
Pentru ce Mă cauţi acolo, socotind că locuiesc acolo?
Pentru ce cugeţi că sînt pe pămînt?".

Atunci Sfîntul îşi dă seama că despre Hristos, ca Dumnezeu, nu se poate spune nimic în mod spaţial: el este în toate, dar mai presus de toate; şi Se face simţit sfinţilor prin simţirea lor. Uneori intră într-o legătură atît de personală cu el, că-l dă „să I-o sărute mîna care le susţine pe toate". Dar Ziditorul o retrage iarăşi, făcîndu-l să o caute cu şi mai mult dor, uitînd cu totul de simţurile sale prin care se află în legătură cu lumea. Simte mîna lui Hristos, ca una prin care i se dăruiesc toate bunătăţile. O simte ca lumină şi putere, dar ca o putere imaterială. La nici un mistic nu se găsesc asemenea descrieri ale puterii atrăgătoare a lui Hristos, simţite ca mînă.

„Dacă o doresc pe ea şi pe Dăruitorul ei, dacă dispreţuiesc toate şi o aleg pe ea şi am închis toate simţurile mele: ochii, urechile, nasul, gura şi buzele,
am murit pentru toate
şi n-am căutat decît mîna lui Dumnezeu,
iar El, văzîndu-mă că am făcut aşa,
mi-a atins pe ascuns mîna, m-a prins
şi m-a condus prin mijlocul întunericului,
iar eu simţind aceasta, l-am urmat cu bucurie".

Dar mîna lui Hristos nu-l duce numai după El, ci i se arată şi ca o lumină, mai bine zis ca o cunună luminoasă pusă pe capul lui:

„Am primit din mîna lui Dumnezeu o cunună dumnezeiască,
mai bine zis, o, minune, în loc de cunună,
însăşi mîna Stăpînului tuturor,
care se vede strălucindu-mi în chip nematerial...
Ea mi se întindea ca un sîn
şi mi se îmbia cu îmbelşugare ca unui fiu al lui Dumnezeu,
spre a mă alăpta cu laptele nestricăciunii
[...]
Ea mi s-a făcut şi paharul băuturii dumnezeieşti
şi al undei nemuritoare".
(Imn 50, Op. c., p. 644-648).

Numai aşa se face cineva, din mort, viu. Pentru că oamenii au devenit ca nişte fii morţi şi ca atare nu cunosc pe Dumnezeu, care i-a creat, ca Tatăl lor. Fiul Lui după fiinţă s-a făcut şi unul din fiii Lui creaţi, ca să-i aducă la viaţă ca fii ai Tatălui ceresc pe toţi care voiesc (Op. c., p. 649):

„De S-a făcut Fiu al Omului cu adevărat,
te face pe tine fiu al lui Dumnezeu".
(Ibidem).

Celor ce afirmă că au fost făcuţi fii ai lui Dumnezeu, dar nu o simt aceasta şi nu au o conştiinţă clară despre ea, Sfîntul Simeon le spune.

„Dacă Dumnezeu-Cuvîntul S-a făcut om în mod inconştient,

pot socoti că pot să devin şi eu dumnezeu în mod inconştient.
Dar dacă Dumnezeu S-a făcut om întreg
în mod conştient, prin faptă şi la vedere,
trebuie să cuget că eu m-am făcut şi eu
întreg dumnezeu prin comuniunea cu Dumnezeu
în simţire şi cunoştinţă, nu prin fiinţă, ci prin împărtăşire".
(Ibidem).

Dar precum Hristos, făcut om, nu Se vedea ca Dumnezeu de către mulţime, aşa nu pot fi văzuţi aici sfinţii, îndumnezeiţi „în transparenţa" lor, de cei ce se bazează numai pe credinţa fără fapte, căci numai prin acestea îi curăţă de zgura încăpăţînării pentru cele bune supuse de egoismul păcatelor (Op. c., p. 650-651). De aceea zice Sfîntul:

„De voieşti să devii dumnezeu nu în cuvînt,
nu în aparenţă, nu cu închipuirea,
nu numai prin credinţa lipsită de fapte,
ci cu trăirea, în realitate şi prin vederea spirituală,
lucrează cele ce ţi le porunceşte Mîntuitorul
şi pe care El Însuşi le-a suportat pentru tine.
Şi atunci vei vedea lumina atotstrălucitoare
arătîndu-se în văzduhul cu totul înălţat al sufletului,
şi va străluci şi trupul tău odată cu sufletul".
(Op. c., p. 651-652).

Altfel, omul va fi închis în veci într-un vas (iad) nemuritor,

„lipsit de toate bunătăţile şi de lumina însăşi".
(Op. c., p. 652).

Lipsa de lumină a celor din iad e lipsa oricărei bunătăţi: a iubirii, a prieteniei, a înţelegerii. Această stare începe încă de aici. Sufletul lui se află aici „ca într-un butoi", neprivind spre nimeni cu adevărat şi neprimind vreo lumină reală înlăuntru, lipsit de orice bucurie (Op. c., p. 653). Numai în lumina lui Hristos se văd şi se trăiesc real bunătăţile celorlalţi, umplîndu-mă de bucurie. Căci din sufletele lor se îndreaptă spre mine lumina sau iubirea lui Hristos.

Cei din iad vor fi lipsiţi chiar de bucuriile superficiale şi trecătoare ale trupului. Deşi vor învia şi ei cu trupul, sufletul lor va fi închis în trupul înviat la fel ca într-un butoi:

„Sufletele care se despart de trupuri,
la viitoarea înviere a morţilor,
vor afla fiecare dintre ele, după vrednicie,
un acoperămînt plin de lumină sau de întuneric.
Cele curate, care s-au împărtăşit aici de lumină
şi şi-au aprins candelele lor,
vor fi în lumina neînserată.
Iar cele care au ochii inimii orbi,
cum vor vedea lumina dumnezeiască?".
(Op. c., p. 653).

Dar trupurile sfinţilor, deşi la moarte se strică şi ele,
„Se vor scula, cum s-a semănat:
grîu curat, grîu sfinţit,

vase sfinte ale Sfîntului Duh".
(Ibidem).

„Se vor scula pline de slavă,
luminînd, fulgerînd, ca lumina dumnezeiască".
„Iar trupurile păcătoşilor vor învia la rîndul lor,
cum s-au semănat ele în pămînt,
înnoroioase, rău mirositoare, putregăioase,
vase murdare, foarte întunecoase,
cele care prin faptele întunericului au fost unelte ale tuturor relelor...
Vor învia şi ele nemuritoare
şi spirituale, dar asemănătoare întunericului...
Vor învia însă şi ele nemuritoare".
(Op. c., p. 654).

Trupurile lor vor fi „spirituale", nu ca lipsite de materialitate, ci ca unite cu un spirit înrăit, pătimaş, diavolesc. Prin faţa lor se va vedea toată întunecimea egoismului de care s-au pecetluit posesorii lor:

„Şi sufletele nenorocite, unite cu acestea,
fiind şi ele întunecate şi necurate,
vor fi şi ele asemenea diavolului,
ca unele ce au imitat faptele aceluia,
şi cu acela vor fi aruncate în focul nestins".
(Op. c., p. 654).

Iar sfinţii „vor fi ridicaţi pe aripile virtuţilor în întîmpinarea Stăpînului, mai aproape sau mai departe de El" (Op. c., p. 655). Acestea vor fi locaşurile

diferite ale drepţilor. Cu cît vor fi devenit mai drepţi, mai buni, cu atît se vor simţi mai neîmpovăraţi de conştiinţă, cu atît se vor apropia mai mult de Hristos, cel mai presus de toate. Cu cît lumina lor, egală cu bunătatea, va avea mai mult din lumina lui Hristos, se mîntuiesc, bucurîndu-se de o fericire a comuniunii cu El, pe măsura luminării de către El.

În mod direct identifică Sfîntul Simeon lumina izvorîtoare din Hristos cu viaţa lui. Iar întrucît viaţa Lui s-a arătat nesupusă morţii în starea Lui de înviere, vede iradiind lumina în mod deplin din starea Lui înviată: Iar şi cel ce vede lumina însuşindu-şi-o, primeşte raiul. Dar viaţa deplină o primeşte cel ce vede pe Hristos înviat.

„Învăluindu-mă lumina Ta, îmi dă viaţă, Hristoase al meu.
Căci vederea ei e viaţă şi înviere".

Lumina lui Hristos cel înviat alungă boala, necazul, orice întristare. Căci toate sînt slăbiri ale vieţii, deci şi ale luminii.

„De-mi străluceşte lumina Ta, ea alungă toate" slăbiciunile amintite.

Ea aduce odihna de toate şi bucuria. Dar lumina lui Hristos cel înviat o aduce Duhul Lui cel Sfînt (Op. c., p. 655).

Lumina lui Hristos alungă întunericul slăbiciunilor, patimilor, întristărilor:

„Văd cum numai prin strălucirea luminii Tale
şi prin arătarea Ta

ai alungat toată întristarea.
Şi, unindu-Te cu mine în chip tainic,
m-ai reaşezat deodată în chip tainic în cer,
unde nu este întristare, nici suspin".
(op. c., p. 657).

Mama care i-a hrănit trupeşte pe isrsaeliţi era doar simbolul trupului Domnului, care ne dă viaţa veşnică. Iar trecerea lor prin Marea Roşie a fost un simbol al trecerii prin greutăţile vieţii pămînteşti la viaţa cerească, sau din întuneric la lumină şi de pe pămînt la cer (Op. c., p. 659).

Dar acestea din urmă nu se săvîrşesc ca acelea, numai printr-o lucrare a lui Dumnezeu, ci prin prezenţa Fiului lui Dumnezeu, Cel întrupat în noi prin Duhul cel de o fiinţă cu El. Numai în cei uniţi prin Botez şi Sfînta Împărtăşanie cu Hristos Se arată El ca lumină, dacă folosesc puterea Lui pentru a se ridica din patimile ce-i atrag spre lume. Mistica ortodoxă nu este numai o mistică a luminii, ci şi o mistică hrănită de Sfintele Taine.

În Imnul 52, Sfîntul Simeon împacă afirmaţiile aparent contradictorii ale Sfîntului Apostol Pavel, că Dumnezeu locuieşte în „lumina neapropiată" (I. Tim. 6, 16), cu cea că „Dumnezeu a zis să strălucească lumina înlăuntrul meu" (II Cor. 4, 6), referind-o pe ultima la Fiul lui Dumnezeu cel întrupat. „Cel mai presus de fiinţă şi necreat a luat trup şi mi S-a arătat creat, îndumnezeindu-mă". Ca urmare, „eu devenind dumnezeu prin înfiere, văd pe Dumnezeu cel prin fire". Deci, cei îndumnezeiţi prin faptele credinţei „locuiesc în Cel cu totul neapropiat" (Op. c., p. 663-

664). Aşa te schimbă Hristos, „din care străluceşte slava dumnezeirii", făcîndu-te întreg lumină. Deci „eşti amîndouă: dumnezeu prin înfiere, iar prin fire întreg om" (Ibidem).

În Imnul 53, într-o cerere adresată lui Hristos, Sfîntul Simeon Îl roagă să i Se arate iarăşi în lumină, după ce S-a ascuns:

„Precum eşti în convorbire negrăită cu Tatăl,
aşa şi cu cei pe care îi vei naşte
prin Duhul tău cel Sfînt şi îi vei face fii ai Tăi,
sau mai bine zis fraţi ai Tăi
şi fii ai lui Dumnezeu, ai Tatălui Tău".
(Op. c., p. 670).

La acestea, Hristos îi răspunde: „Pentru ce-Mi spui, fără să gîndeşti, că-Mi ascund faţa Mea? Am făcut pe om să vadă cu ochii sensibili lumea creată, iar cu mintea să Mă vadă pe Mine, cu îngerii şi să se întreţină cu Mine în fiecare clipă. Dar despărţindu-se de Mine, nu M-a mai văzut. Dar M-am făcut chiar om, ca să Mă vadă. Dar nevrînd să Mă vadă, spune în chip mincinos că Eu M-am ascuns. Dar dacă n-aş vrea să fiu văzut, pentru ce M-am arătat în trup?" (Op. c., p. 672).

După păcatul lui Adam, oamenii s-au făcut cu sufletul orbit şi nevăzător de Dumnezeu, deci morţi spiritual. Ca atare, au căzut în iad şi în stricăciune. De aceea, „M-am făcut asemenea oamenilor în toate", ca să fiu văzut de ei. „Deci Eu strălucesc cu adevărat, dar tu nu Mă vezi" (Op. c., p. 674-675).

Urmaşii lui Adam, căzînd cu trupul în stricăciune, n-au suferit aceasta ca o pedeapsă de nereparat. Căci

dacă le-ar fi rămas trupul păcătos nestricăcios, ar fi rămas cu trupul păcătos incoruptibil şi nemuritor, n-ar mai fi putut fi adus la o înnoire prin înviere (Op. c., p. 678).

Deci prin pedeapsa stricării şi a morţii li s-a făcut „o binefacere" (Op. c., p. 677). „Moartea e încetarea păcatelor", e izbăvirea de toate relele vieţii, iar celor ce au vieţuit bine, le e pricinuitoare de bucurie veşnică şi „de lumină neînserată". Dar chiar înainte de moartea trupului, Fiul lui Dumnezeu luînd trup, le aduce putinţa de a se face prin El buni în trup, căci a vărsat Duhul peste viaţa lor în trup (Op. c., p. 677).

„Ce-ar putea face făptura fără Dumnezeu?", se întreabă Sfîntul Simeon în Imnul 54.

Toate darurile prin care face omul ceva bun le are de la Dumnezeu. Cine ar fi împărţit oamenilor daruri atît de variate, prin care ei se ajută unul pe altul, dacă nu un Dumnezeu care îi vrea pe toţi într-o armonie? Dacă din lenevie nu folosesc aceste daruri, „voi fi aruncat din faţa Creatorului". Sau mi-am făcut darurile unelte murdare ale diavolului. De aceea, luînd trup Însuşi Fiul lui Dumnezeu, ne-a dat putere să lucrăm prin ele cele bune, pregătind învierea lui, ca mediu de arătare a sufletului luminat de virtuţile cîştigate prin el.

În Imnul 55, Sfîntul Simeon cere lui Hristos să nu-l lipsească de bucuria vederii feţei Lui nici în veacul de acum, nici în cel viitor.

„Fiindcă Tu eşti, Dumnezeul meu,
şi le dăruieşti celor ce Te văd, tot binele.

Căci nu priveşti numai Tu pe cei ce s-au curăţit prin pocăinţă,
dar le dai şi lor puterea să Te vadă,
nu cu închipuirea şi cu gîndul minţii,
ci în adevărul existenţei dumnezeieşti".
(Op. c., p. 685).

Le dai această putere nu numai prin Botez, ci şi prin pocăinţa de după Botez şi prin mărturisirea în faţa duhovnicului:

„Şi după aceea, M-am arătat ţie cu iubire de oameni în lumină.
Apoi M-am făcut un nor mic, în chip de foc,
aşezîndu-Mă deasupra capului tău
şi ţi-am dăruit ţie vederea acestei arătări,
topind grosimea trupului şi întunericul capului".
(Op. c., p. 687).

Dar lumina ce i s-a dat Sfîntului în jur a pătruns mai mult în el, după multe lacrimi de pocăinţă, care au spălat patimile întipărite în el.

„După ce te-am făcut astfel, lumina pe care o vedeai atunci
zburînd în jurul tău şi înconjurîndu-te,
a intrat întreagă înlăuntrul tău...
Dar această lumină nu poate rămîne dacă nu Mă slujeşti prin toate faptele".
(Op. c., p. 687).

Şi Sfîntul Simeon îşi încheie Imnele cu Imnul 58, în care vorbeşte luminii lui Hristos, în care va fi tot poporul binecredincios, care s-a lăsat învăţat de episcopi şi preoţi într-o fericită comuniune (Op. c., p. 694-705).

Atunci toţi cei din Împărăţia luminii vor înţelege în mod deplin pe Dumnezeu şi pe toţi şi toate, în chip satisfăcător, căci toţi le vor cunoaşte pe toate, dar se vor adînci veşnic în taina dumnezeiască nesfîrşită, ce stă la temelia lor. Toate le vor fi tuturor lumină şi în lumină, dar o lumină şi într-o lumină în care nu vor înceta să înainteze.

Cuprins